SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR DEN DANSKE OG NORSKE
MISSION AF JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

FEMOGHALVFJERDSINDSTYVENDE AARGANG

1926

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

KØBENHAVN
UDGIVET OG FORLAGT AF JOSEPH L. PETERSEN
TRYKT HOS F. E. BORDING

INDHOLD

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 1 | 1. JANUAR 1926 | 75. AARGANG

KAN RELIGION OG VIDENSKAB HARMONERE?

(Tale af Dr. *Geo W. Middleton*, holdt i Salt Lake City den 9. August 1925.)

De civiliserede Folkeslag i Verden befinder sig for Tiden i en ejendommelig Situation. Vi er i Efterdønningerne af den store Flodbolge af Religionsiver, der for tre kvart Aarhundrede siden tvang Folk til næsten overmenneskelige Anstrengelser for deres Medmenneskers aandelige Frelse. Religiøse Samfund af alle Slags voksede med rivende Hurtighed, og den aandelige Tankegang var saa at sige almindelig i kristne Lande.

Endvidere er vi i Efterdønningerne af den store Verdenskrig, der er og vil vedblive at være Nutidens største Omregulering af sociale Tilstande. Med det blinde, hensynsløse Formaal, at sejre, koste, hvad det vil, som karakteriserede de europæiske Nationer i hele den saa nyligt afsluttede Kamp, styrtede de sig ud i en uhyre Gæld, og Nationerne indgik letsindigt i finansielle Forpligtelser af kolossalt Omfang. Det er

denne store Gæld, der som en Mare presser Livet ud af Europa for nærværende. Under denne vilde og blodige Krigstummel saá det ud, som om Gud havde glemt Verden. Alle vore fine, kristne Teorier gik for en Tid i Vasken, og Menneskenes dyriske Lidenskaber kom frem paa Overfladen. Der skal en hel ny Slægt til for helt at komme bort fra en Krigs demoraliserende Følger.

I deres Sorg og Sjæleangst over Tabet af Sønner paa Slagmarken, og i deres Attraa efter at høre noget fra de hedengangne Kære, har Folk vendt sig til Spiritisme og andre vage, fantastiske Ting. Der er saa faa Beviser for Gud og saa mange for en mod Forsynet direkte stridende Aand i en stor Krigs Tilskikkelser, at Folket mister Troen paa de gamle Forestillinger. De kan ikke tænke sig, at en almægtig Gud med Ligegyldighed vil se paa en saadan Blodsudgydelse og Ødelæggelse. Synet af en Verden i Krig er os endnu saa umiddelbart nær; endnu har vi de halte, de lamme og de blinde iblandt os, som den offentlige eller private Godgørenhed skal sørge for, og vi har de friske, grønne Grave af Millionerne, der faldt i Krigen; med alt dette for Øje er det ikke saa underligt, at de nuværende usikre Tilstande gør sig gældende i Menneskenes religiøse Anskuelser.

Paa hvilken Side af det store Problem om Liberalismen eller Ortodoksien vi end befinder os, maa vi indrømme, at siden Udgivelsen af Charles Darwins Bog om Arternes Oprindelse i Aaret 1859, har der udviklet sig en vis Slaphed i Haandhævelsen af Kristendommens Fordringer. Folk gaar ikke i Kirke, som de plejede at gøre. De lægger ikke den religiøse Iver for Dagen, som de tidligere gjorde. Universets Gud er ikke i deres Opfattelse det altgennemtrængende Væsen, som han tidligere var.

Yderligere kompliceres Forholdene derved, at en Del nye uanede Virkemidler griber ind i vort sociale Liv. Automobilen, der har gjort vor Samfærdsel saa meget hurtigere og behageligere, har ogsaa bragt Fristelsen til at forsømme vore

religiøse Pligter og i Stedet søge de Adspredelser, som dens Brug giver saa let Adgang til. Folk holder sig langt fra indenfor rimelige Grænser med Hensyn til Købet af denne Luksus. Naar et ungt Par gifter sig, vil de som Regel, i Stedet for at købe et Hjem og leje en Automobil, gøre det modsatte — købe Bilen og leje Hjemmet. Saa store Summer sendes ud fra et Distrikt til Gavn for et andet, at der opstaar store Misforhold i Fordelingen.

Billedteatrene er en anden nymodens Indretning, der har en afgjort Indflydelse paa vort sociale Liv. Begrænset og kontrolleret paa rette Maade kan de være til stor Nytte og Fornøjelse; men lader man dem skytte sig selv, kan de blive yderst fordærvelige i deres Indflydelse paa Folkets Moral. Nogle af Filmfremstill'erne er Folk med høj moralsk Dannelse, og de prøver paa at opbygge Folket samtidig med, at de underholder dem; men nogle af disse Filmsselskaber har ikke mere Tanke for Ungdommens Moral, end de har for Fluerne paa Væggen. Deres Opgave er at tjene Penge og tænker kun paa at lokke Folk til ved at opfinde den ene Sensation efter de anden uden Hensyn til de moralske Følger.

Det forekommer mig, at disse Ting burde underkastes en saadan Censur af Byen eller Landet, at ingen vilde vove at demoralisere Ungdommens Moral eller berøve dem deres Fødselsret. Vi henvender for meget af vor Opmærksomhed paa Fornøjelser og ikke nok paa Gudstjeneste. Vi tænker paa materielle Ting og glemmer de aandelige. Intet Under, at Kirkerne er adsplittede vedrørende de store Spørgsmaal om Fundamentalisme og Modernisme, der nu ryster Kristenheden. Jeg frygter for, at vi kun er ved Begyndelsen til en aaben Kamp mellem disse to Retninger.

Hvorfor skulde der være Strid af nogen Slags mellem sand Religion og sand Videnskab? Ifølge selve Sagens Natur kan der ikke være én Samling Sandheder, som vi betegner Religion, og en anden, som vi kalder Videnskab, og de to være i Strid med hinanden. Striden foregaar i det menneskelige

Sind og ikke i Tingenes evige Natur. Kirkerne har for megen Teologi og ikke nok Religion, og de videnskabelige Forskere har for megen Spekulation og ikke nok af konstaterede Kendsgerninger. Jeg er Modernist i den Forstand, at jeg anerkender alle de virkelige Fremskridt, der har været gjort i vor Opfattelse af Universet og dets Love, men jeg er ikke nymodens nok til at sætte Gud ud af Spillet. Der skal mere Lettroenhed til at tro, at denne Verden skabte sig selv, end til at modtage en middelalderlig Fanatikers taagede Forestillinger.

Jeg betragter en blussende Rose og ser en Form og Farvepragt, som Kunstneren kan efterligne, men som han ikke kan skabe. Jeg ser en Sammensætning og Fordeling af Farver, der altid er i nøje Overensstemmelse med Æstetikens Love. Naturen begaar aldrig nogen Fejl i dens Farvesammenstilling. Jeg ser Resultatet af en skjult Kundskab om Kemi, der kan pille disse Farvestoffer ud af den sorte Muld og sætte dem sammen til en saadan Farvepragt. Jeg ser ogsaa et andet Resultat af skjult Kemi i den behagelige Duft, der fylder Luften med Vellugt. Jeg siger til mig selv: Rosen skabte ikke sig selv. Der er en intelligent Kraft bag dette Under, kald den Gud, eller hvad De vil. Og naar jeg vender mig til enhver anden Livsytring i Naturen, ser jeg den samme umiskendelige Tilkendegivelse af en styrende Intelligens.

I Rummets grænseløse Dybder har Mennesket opdaget Millioner af Sole i deres Baner. Det svimler for Tanken at forestille sig disse store glødende Himmellegemer i indbyrdes uhyre Afstande. Der er hos mig ikke mindste Tvivl om, at hver af disse fjerne Sole er omgivne af Planeter ligesom vor, med Liv, bevidst, følsomt Liv myldrende paa deres Overflade. Og kunde vi tænke os alt dette uden en styrende Intelligens? Herschel sagde: »Den vantro Astronom er gal.«

Jeg er nær ved at tro, at vi har taget denne tilsyneladende Meningsforskel mellem Fundamentalisme og Modernisme altfor alvorlig. Disse det gamle Testamentes Beretninger, der synes saa aldeles umulige, er letfattelige som a b c, naar man analyserer de sociale og intellektuelle Forhold, under hvilke

de fremkom. De er simpelthen en Krystalisering af den fremherskende Maade at tænke paa i de Dage.

Og dog synes det, som Forfatteren af 1. Mosebog — hvem denne end var — havde set et profetisk Glimt af alt, hvad Nutidens Videnskab har været i Stand til at udfinde.

Bibelen siger, at Jorden var uden Form og øde, og at Mørket rugede over Afgrunden.

Laplaces Taage-Hypotese siger praktisk talt det samme.

Og Gud sagde: Lad Vandene under Himlene samle sig til ét Sted, og lad det tørre Land komme frem.

Og Gud sagde: Lad Jorden frembære Græs, Urter og Frugttræer, hver med Sæd efter sit Slags.

Og Gud sagde: Lad Vandene frembringe en Vrimmel af levende Væsener, som krybe, og Fuglene, der kan flyve over Jorden.

Og Gud sagde: Lad Jorden bringe frem levende Dyr efter sit Slags, Fæ, Kryb og vilde Dyr efter sit Slags o. s. v.

Og tilsidst skabte Gud Mennesket. Dersom vi nu lægger Mærke til disse Skabelsers Rækkefølge, da kommer de i den samme Orden, som Evolutionsteorien forudsætter. Planteverdenen maatte nødvendigvis komme først, fordi Dyrene skulde leve af Planterne.

Geologien lærer, at Livet var i Havet Millioner af Aar, før det udfoldede sig paa det tørre Land, og at det var paa Landjorden Millioner af Aar længere, før det stod oprejst og gik. 1. Mosebog erklærer, at Gud dannede Mennesket af Jordens Støv i sit eget Billede. Sandheden heraf er uomstødelig. Vi véd, at vi er kommet af Jordens Støv, hvortil vi skal vende tilbage. Men 1. Mosebog siger os ikke nøjagtigt, hvorledes Gud bar sig ad dermed. Det forekommer mig, at man har været for hastig til at drage den Slutning, at Skabelsen af Mennesket var et Øjebliks Værk, ligesom naar en Dreng ruller Lerkugler. Den Tanke, at Mennesket var det højeste Maal og Kronen paa en lang Udvikling, forhøjer snarere end den formindsker vor Ærbødighed for Skaberens Storhed og Intelligens.

Vi forlanger for meget, naar vi fordrer, at Moses skulde have skrevet sin Beretning i vore Dages videnskabelige Sprog. Hvis han havde, vilde ingen paa den Tid have haft fjerneste Anelse om, hvad han skrev om.

(Fortsættes.)

EVIGT LIV.

(Af *A. F. Parker* i »Mill. Star«.)

Hovedelementet i alle store Religioner er »Livet hinsides Graven«. Mennesket med de talrige Skrøbeligheder og Sygdomme, som Kødet er befængt med, holder af at se fremad og udover denne Dødens Skyggers Dal til en mere sikker og vedvarende Tilværelse, hvor Fred og Livets Goder vil blive alle tildel.

Profeternes Mission i alle Tidsaldre har været at løfte Tvivlens Tæppe og aabenbare Gud som staaende ved Livsskibets Ror. Den overvejende Del af Menneskets Virksomhed har udelukkende med timelige Ting at gøre, men vi tror, at i den guddommelige Tingenes Økonomi har selv timelige Ting en stor og uudslettelig Indflydelse paa Mennesket, hvis Mærker ikke kan bortraderes i al Evighed.

De talløse Skarer, der har myldret henover denne vor lille Verden, har som Regel alle haft en Higen efter højere Ting, og Religionen har en saadan ophøjende Indflydelse paa Menneskenes Tanker og Liv.

Mennesket lever ikke blot for Øjeblikket, enten han nu tror det eller ej, og i de kommende Evigheders Sekler vil han arbejde og frembringe vidunderlige Ting, hvis Lige ingen Hjerne kan forestille sig. Mennesket er en forunderlig Skabning, og hans Liv er uden Tvivl en Udvikling fra en lavere til en højere Livsførelse.

Evig Fremadskriden er et Princip i det evige Evangelium. Mennesket er født til at bane sig Vej fremad, menneskeligt og guddommeligt, fra Vuggen til Kisten, hvilke begge holdes i Ære af de Sidste-Dages Hellige. Han er bestemt til at udvikle

Egenskaber, der vil kendetegne hans guddommelige Oprindelse, og er ligeledes bestemt til at gaa fremad for evigt som et Guds Barn.

Store og hellige er de Muligheder, der er aabne for Guds Børn. De sagtmodige er bestemte til at arve Jorden, og her vil Retfærdighedens Rige være.

Det gengivne Jesu Kristi Evangelium, kommet lil Verden gennem Profeten Joseph Smith, udøver en Indflydelse i Verden til Gavn for Menneskeheden. Det er det sande Gud-Budskab og Fremadskridelsens Plan, forkyndt i Tidernes Midte af Jesus Kristus, Guds Søn. Og dette Evangelium vil, enten Menneskene modtager det eller ej, være den Maalestok, hvorefter Menneskene vil blive bedømt med Hensyn til, hvor langt frem de vil komme i det Rige, der er beredt for dem.

Mennesket er et evigt Væsen; det er umuligt at tilintetgøre hans udødelige Aand. Den er i Slægt med Guderne. Derfor, naar vi overvejer Udstrækningen og Beskaffenheden af Menneskets Mission her, taber vi os selv i Guds Kærligheds Ocean. »Thi saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin enbaarne Søn, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.« (Joh. 3: 16). Fra Kristus udstraaler saaledes den Kraft, der er i Stand til at hæve den blotte Tilværelse op til at blive Liv.

Evigt Liv er Guds Gave til alle dem, der adlyder hans Søns Evangelium; thi det er evigt Liv at kende ham og Jesus Kristus, som han har sendt.

At kende Gud er at have Nøglen til evigt Liv. Lad os derfor prøve paa at lære ham at kende gennem hans Ord, aabenbaret til Menneskene i gamle Dage saavel som i vor Tid. Lyt til den sidste Times vigtige Budskab — Rigets Evangelium bragt til Jorden ved en Engel, som forudsagt af Apostelen Johannes (Aab. 14: 6, 7). Det vil aabne store Undere op for den higende Aand og tilfredsstille den søgende Sjæls inderligste Ønsker.

ET JUBILÆUMSAAR.

Med dette Nummer træder »Stjernen« ind i sin 75. Aargang, altsaa begynder paa et Jubilæumsaar, og samtidig bliver den igen Organ for de Sidste-Dages Hellige baade i Danmark og Norge, da »Morgenstjernen«, som i nogle Aar har været Organ for den norske Mission, ophørte at udkomme ved Slutningen af sidste Aar. Og idet vi byder vore norske Læsere velkommen, er det vort Haab og Ønske, at »Stjernen« vedblivende kan gøre Fyldest som det eneste kirkelige Organ trykt i Skandinavien for danske og norske Hellige.

Det har været vor Opgave at give, i lødige Oversættelser, det bedste af vor Kirkes religiøse Literatur: Taler, Artikler, Afhandlinger og Smaastykker fra Kirkens engelske Tidsskrifter og Blade, idet vi systematisk har undladt at optrykke fra »Bikuben«, der udkommer i Salt Lake City og nu sendes frit af Kirken til Danmark og Norge i saa mange Eksemplarer, at de fleste af »Stjernen«s Læsere ogsaa læser »Bikuben«. Det vil altsaa være i Læsernes Interesse, at de to Organer supplerer hinanden og derved i Forening hjælper til at sprede Lys og Kundskab om Herrens Værk. Og vi vil med det samme sige, at vi her i den danske Mission sætter stor Pris paa den Hjælp, der ydes os igennem »Bikuben«.

Som Organ ogsaa for den norske Mission vil »Stjernen« indeholde Bekendtgørelser, Missionsnyheder, Referater o. s. v. fra Norge i samme Udstrækning som fra Danmark, idet en bestemt Plan er udarbejdet og sanktioneret af Præsidenten for den norske Mission og af Præsident Talmage. En ny Redaktion vil ganske vist overtage Ansvaret i Begyndelsen af Aaret, men ovennævnte Plan vil i alt væsentligt blive fulgt.

Vi véd ikke, hvad det nye Aar vil bringe, men vi véd, hvad det hensvundne Aar har bragt. Vi naaede maaske ikke, hvad vi satte os for, da Aaret begyndte; vi har maaske haft Sorger, Skuffelser og Besvær, men vi har sikkert ogsaa haft glade Timer og behagelige Oplevelser; og fremfor alt har vi høstet

Erfaringer, vi er komne et Skridt længere frem paa Livets Bane, vi er blevet klogere — eller burde i hvert Fald være blevet det.

Disse Erfaringer, tilligemed alle de øvrige vi har haft i Livet, bør vi gøre Brug af i det nye Aar. Vi kan ikke høste anderledes, end vi har saaet, og vi vil maaske komme til at høste noget i Aar, som vi saaede i Fjor, men er Høsten ikke tilfredsstillende, er der intet andet at gøre end plante bedre Sæd næste Gang. Det er, hvad vi er her paa Jorden for at lære. Alle »Stjernen«s Læsere ønskes hermed et godt og lykkebringende Nytaar.

J. S. H

MISSIONSNYHEDER.

Den danske Mission.

FORFLYTTELSE. Ældsterne Egert M. Larsen og Norman Petersen er forflyttet fra Københavns til Aalborg Konference.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

OM SPIRITISME.

(Af Præs. *C. W. Penrose.)*

Der er forskellige Meninger med Hensyn til Bibelens Beretning om Sauls, Israels Konges, Besøg hos Spaakvinden i Endor og hendes foregivne Samtale med den døde Profet Samuels Aand. Den almindelige Mening om denne Sag er, at Troldkvinden, paa Kong Sauls Begæring, »opmanede« Samuels Aand, og at Saul talte med ham og af ham blev underrettet om den Skæbne, der ventede ham i den forestaaende Kamp med Filisterne.

Men nu er Spørgsmaalet: Hvordan kunde en Troldkvinde, som under Mose Lov skulde dø, og med hvem Raadførelse var forbudt af Herren, have Magt til at fremkalde Aanden af en Herrens hellig Profet? Som Svar paa dette Spørgsmaal har

nogen formodet, at Kvinden i Virkeligheden ikke var en Troldkvinde, men en Profetinde, som holdt sig skjult. Hvorfor hun var nødsaget til at skjule sig, er ikke fremsat. Envidere er det sagt, at »Profetinde«-Teorien er fremsat af Personer, som maatte formodes at være godt kendt med Spørgsmaalet. Desuagtet vil en nøje Undersøgelse af Beretningen om Begivenheden vise, at Emnet har været Genstand for stor Misforstaaelse. Lad os først se, hvad Historien fortæller:

»Og der Filisterne samledes og kom og lejrede sig i Sunem, da samlede Saul al Israel, og de lejrede sig i Gilboa. Der Saul saá Filisternes Lejr, da frygtede han, og hans Hjerte var saare forfærdet. Og Saul adspurgte Herren, men Herren svarede ham intet, hverken ved Drømme eller ved Urim eller ved Profeterne. Da sagde Saul til sine Tjenere: Opleder mig en Kvinde, som har en Spaadoms Aand, at jeg kan gaa til hende og adspørge hende; og hans Tjenere sagde til ham: Se, der er en Kvinde, som har Spaadoms Aand, i Endor. Og Saul gjorde sig ukendelig og førte sig i andre Klæder, og han gik hen og to Mænd med ham, og de kom til Kvinden om Natten, og han sagde: Kære, spaa mig ved en Spaadoms Aand, og man mig den frem, som jeg siger dig. Og Kvinden sagde til ham: Se, du véd, hvad Saul har gjort, hvorledes han har ladet udrydde Spaakvinder og Tegnsudlæggere af Landet, og hvorfor vil du sætte en Snare for min Sjæl til at lade mig slaa ihjel? Da tilsvor Saul hende ved Herren og sagde: Saa vist som Herren lever, skal denne Gerning ikke regnes dig til Misgerning. Da sagde Kvinden: Hvem skal jeg da mane dig frem? Og han sagde: Lad mig Samuel komme op! Der Kvinden saá Samuel, da raabte hun med stærk Røst, og Kvinden sagde til Saul: Hvi har du bedraget mig? Du er jo Saul! Da sagde Kongen til hende: Frygt ikke! Men hvad har du set? Og Kvinden sagde til Saul: Jeg har set Guder stige op af Jorden. Og han sagde til hende: Hvordan er hans Skikkelse? Og hun sagde til ham: Der kommer en gammel Mand op, og han er klædt i en Kappe; da fornam Saul, at det var Samuel, og han

bøjede sit Ansigt til Jorden og kastede sig ned. Og Samuel sagde til Saul: Hvorfor gjorde du mig Uro og lod mig hente op? Da sagde Saul: Jeg er saare angst, thi Filisterne stride imod mig, og Gud er vegen fra mig og svarer mig ikke ydermere, hverken ved Profeter eller ved Drømme, derfor lod jeg dig kalde, at du skulde lade mig vide, hvad jeg skal gore. Da sagde Samuel: Men hvorfor vil du sporge mig, efterdi Herren er vegen fra dig og er bleven din Fjende? Thi Herren har nu gjort saaledes, som han sagde ved mig, og Herren har revet Riget af din Haand og givet David din Næste det, fordi du ikke adlød Herrens Røst og ikke fuldbyrdede hans strenge Vrede imod Amalek; derfor har Herren gjort denne Gerning imod dig paa denne Dag. Og Herren skal give Israel tillige med dig i Filisternes Haand, og du og dine Sønner skulle være hos mig i Morgen; Herren skal endog give Israels Lejre i Filisternes Haand.« (1. Samuel 28: 4—19).

Fra det foregaaende er det klart, at Kvinden, som Saul besøgte, hørte til dem, der formedelst Guds Befaling blev sat under Ban, fordi de praktiserede Spaadom igennem Aanderne. Hverken Profeter eller Profetinder blev ringeagtet eller udvist af Landet. Det var kun de, som Mose Lov fordømte, der maatte skjule sig for at undgaa Følgerne af dens Haandhævelse. Saul havde prøvet ethvert lovligt Middel til at faa Vejledning fra Gud, men fordi han havde forladt Herrens Vej, havde Herren forladt ham. Der kom intet Svar fra Himmelen paa hans Henvendelser; der kom intet Ord fra Herren gennem Profeterne; der kom ingen Meddelelse gennem Urim og Thummin; ingen Tilkendegivelser gennem Syner eller Drømme; ingen Indskydelser fra den Helligaand. I sin Fortvivlelse vendte Saul sig til den modsatte Magt, og deri syndede han. Han vidste, at han overtraadte Herrens Lov. Da han tjente Gud, »udryddede han Spaakvinder og Tegnsudlæggere af Landet«, men da han faldt i Mørket, søgte han Mørkhedens Vej og beseglede sin egen Dom. Det er skrevet:

»Saa døde Saul i sin Forsyndelse, som han havde begaaet

imod Herren, fordi han ikke havde holdt Herrens Ord, men han havde endog adspurgt og søgt Spaakvinden.« (1. Kron. 10: 13.)

Guds Lov angaaende disse forbudte Trolddomskunster blev givet gennem Profeten Moses og er en Del af Mose Lov. For Eksempel:

»Der skal ikke findes hos dig nogen, som lader sin Søn eller sin Datter gaa igennem Ilden, nogen som omgaas ved Spaadom, eller er en Dagvælger, eller som agter paa Fugleskrig, eller er en Troldkarl, eller som omgaas med Manen, eller som adsporger en Spaamand, eller er en Tegnsudlægger, eller som gør Spørgsmaal til de døde. Thi hver, som gore disse Ting, er en Vederstyggelighed for Herren, og for disse Vederstyggeligheders Skyld fordriver Herren din Gud dem fra sit Ansigt.« . . . (5. Moseb. 18: 10—12.)

»I skulle ikke vende eder til Spaakvinder og ikke søge hen til Tegnsudlæggere, til at blive urene ved dem; jeg er Herren eders Gud.« (3. Moseb. 19: 31.)

»Du skal ikke lade en Troldkvinde leve.« (2. Moseb. 22: 23.)

»Og naar af Mand eller Kvinde nogen er en Spaamand eller Tegnsudlægger, skulle de visselig dødes; de skulle stene dem ihjel, deres Blod være over dem.« (3. Moseb. 20: 27.)

I Stedet for at være en Herrens Profetinde, var Spaakvinden i Endor altsaa en Kvinde, der udøvede Trolddom, — det vil sige, stod i Forbindelse eller foregiven Forbindelse med de dødes Aander; men hun var paavirket af en Spaadoms Aand. Med andre Ord, hun var et spiritistisk Medium af samme Slags som vore Dages Medier, der paastaar at være under en fremragende afdød Aands Kontrol og igennem denne at være i Stand til at samtale med de døde. Det bor bemærkes. at under Seancen med Israels Konge saá Saul ikke Samuel eller nogen anden end Spaakvinden. Denne sagde, at hun saà en gammel Mand komme op, og at han var klædt i en Kappe. Det var hende, som fortalte Saul, hvad Samuel havde sagt. Efter det, som Spaakvinden fortalte ham, »fornam Saul.

at det var Samuel«. Samtalen, der paafulgte, blev udført gennem Mediet. Alt dette kunde have fundet Sted uden Profeten Samuels Nærværelse. Under hendes Spaadoms Aands Indflydelse kunde Kvinden have givet Saul det foregivne Budskab fra Samuel paa samme Maade, som Meddelelser fra de døde foregiver at komme til de levende gennem spiritistiske Medier i disse Dage, der, som i det her behandlede Tilfælde, udfører deres Arbejde om Natten eller under Mørkets Dække.

Det strider mod sund Fornuft, at saadanne Personer nogensinde, enten i gammel eller nyere Tid, har kunnet tilkalde Herrens afdøde Tjeneres eller Tjenerinders Aander. De er ikke underkastet Spaamænds, Troldkarles, Tegnsudlæggeres eller Sortekunstneres mindste Vink. Beklagelsesværdig vilde Aandernes Tilstand i Paradis være, om dette var Tilfældet. De vilde ingen Hvile have og heller ikke være i Stand til at nyde den Frihed fra verdslige Besværligheder og Møje, hvilken er en væsentlig Del af deres Lyksalighed; men de vilde være i en Trældoms Tilstand, underkastet saadanne Personers Vilje og Nykker, der ikke kender Gud, og hvis Liv og Formaal er af Verden, verdslige. Ej heller er det i Overensstemmelse med den rette Lærdom, at selv en Herrens Profet eller Profetinde skulde have Magt til at nedkalde eller fremmane Aanderne af afdøde Profeter og Hellige for at samtale med dem angaaende verdslige Anliggender. Det er ikke en af de Funktioner, der tilhører en Profet eller Profetinde. Den Tanke, at saadanne Ting kan lade sig gøre efter kødelige Menneskers Forgodtbefindende, burde ikke opstaa hos nogen Sidste-Dages Hellig. Herren har sagt:

»Og naar de ville sige til eder: søger til Spaakvinderne og til Tegnsudlæggerne, som hviske og mumle, da siger: Skal ikke et Folk søge til sin Gud? Skal man søge til de døde for de levendes Skyld? »Til Loven og til Vidnesbyrdet!« dersom de ikke tale saaledes, naar der ingen Morgenrøde er for dem.« (Es. 8: 19—20; Mormons Bog Side 96, Vers 19—20.)

Den Anskuelse er fremsat, at i dette Tilfælde sendte Herren

Samuels Aand til Saul, for at han (Saul) kunde faa sin overhængende Dom at vide. Men denne Forklaring harmonerer ikke med den i Skrifterne givne Beretning, der fortæller Enkelthederne. Dersom Herren onskede at underrete Saul om disse Ting, hvorfor svarede han ham da ikke, naar Saul adspurgte ham ved de lovlige Midler, hvorigennem guddommelig Oplysning modtages? Saul havde provet dem alle, men kunde ikke erholde et Svar. Hvorfor skulde Herren tilsidesætte de Metoder, han selv havde indstiftet, og lade Samuel, en Profet, aabenbare sig til Saul paa en Maade, der var forbudt? Hvorfor skulde han i denne Hensigt benytte en Person med en Spaadoms Aand, som han ved sin egen Lov havde strengt fordømt?

»Men,« vil nogen sige, »Forudsigelsen udtalt af Aanden, som var til Stede ved denne Lejlighed, blev bogstaveligt opfyldt. Israel blev overgivet i Filisternes Hænder, og Saul og hans tre Sønner og hans Vaabendrager og Mændene af hans Hus blev ihjelslagne. Derfor var det en sand Profeti.«

Vi indrømmer, at det er sandt, men dette svækker ikke i mindste Maade det Standpunkt, vi i denne Artikel har taget, thi dersom Spaakvinder, Troldkarle, Tegnsudlæggere o. s. v., sat under Lovens Ban, ikke kunde forudsige Sandheden, da vilde det ikke være nodvendigt at advare Folket imod at raadspørge dem. Hvis Djævelen aldrig fortalte Sandheden, vilde han ikke være i Stand til at bedrage Menneskene med sine Løgne. Mørkhedens Magter vilde aldrig kunne gore sig gældende uden ved Brugen af en Del Lys. En lille Smule Sandhed blandet med en bestikkende Vildfarelse er een af Maaderne, hvorpaa de forvilde Menneskene. Der er saaledes intet i Beretningen om Samtalen mellem Saul og Spaakvinden i Endor, som, fornuftmæssigt eller principielt, fastslaar, at hun var en Herrens Profetinde, eller at Samuel i Virkeligheden viste sig ved denne Lejlighed.

Der er ingen tilfredsstillende Beviser for, at de dodes Aander meddeler sig til Menneskene gennem spiritistiske Medier

eller ved nogen af de andre Fremgangsmaader, der i Almindelighed anvendes med dette Formaal for Øje. Onde Aander optræder uden Tvivl som »Spaamænd« eller »Kontrol« og enten udgiver sig for at være de døde Aander eller aabenbarer Ting, som kun disse menes at være kendt med foruden deres levende Venner, i den Hensigt at vildlede de lettroende; men de, der stiller sig under Mørkhedens Magters Indflydelse, har ingen Midler, hvormed de kan tiltvinge sig de retfærdige Aanders Nærværelse eller fremskaffe Meddelelser fra dem til de levende. De er udenfor og over saadanne Personers Magt, og selve Medierne er ofte ført bag Lyset af onde Aander og er derfor baade »Bedragere og Bedragne«.

»Mit Hus er et Ordens Hus, siger Herren, og ikke et Forvirringens Hus.« Naar Gud har noget at aabenbare til sine Børn, vil det komme paa den Maade, ved de Midler og gennem de Mennesker, som han har beskikket. Dersom de levende ønsker at høre fra de døde, saa skulde de søge til deres Gud og ikke til saadanne, som »storme ind, hvor Engle frygtsomst træde«. Denne verdslige Sfære og de afdøde Aanders Sfære er skilt fra hinanden, og et Slør er anbragt imellem dem. Ligesom de levende i deres normale Tilstand ikke er i Stand til at se og tale med de døde, saaledes er det fornuftig at tro, at Aanderne i deres normale Tilstand er udelukket fra Forbindelse med Menneskene i Kødet. Med Herrens Tilladelse kan Personer paa begge Sider af Sløret tilkendegive sig for dem paa den anden Side, men det vil visselig ske ved Lov og overensstemmende med den Orden, Gud har oprettet.

Ved at iagttage den Lov og afholde sig fra at omgaas med Personer og Indflydelser, som ikke kender Gud og ikke adlyder hans Evangelium, vil de Sidste-Dages Hellige undgaa megen Sorg og snedigt Bedrageri og vil blive mere modtagelige for Lyset og Inspirationen og Aabenbarelsen, der udgaar fra den evige Fader.

NYTAARSSANG.

(Melodien i »Deseret Songs« Nr. 180.)

Milde Vaar og lyse Sommer,
Løvfaldstid og Høst svandt hen;
Taageskyer Solen dækker,
Frost og Sne er her igen.
Men Kong Vinter dog os bringer
Højtidsfryd og Glæde stor,
Og mens Kanebjælder ringer,
:,: Hilser vi det nye Aar. :,:

Under Jubel Kælker suser
Ned ad Bakkens Skraaning hvid;
Og fra Søens blanke Flade
Lyder Sang og munter Leg.
Kan man kalde Vintren skummel,
Naar omkring os alt er Liv?
Midt i Vinterglædens Tummel
:,: Hilser vi det nye Aar. :,:

Selv om der er tyst i Skoven,
Og hver Fugl er draget syd;
Vi kan fløjte, le og juble,
Synge højt som dem med Fryd.
Glade Aarstid, vi dig hilser;
Haabefuldt vi fremad gaar,
Slægt og Venner, nær og fjerne,
:,: Ønsker vi et godt Nytaar. :,:

J. S. H.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)